

[Ministeren for europæiske handelsanliggender.]

syddanskere og færinger har ikke haft disse rettigheder i kraft af en traktat, men simpelt hen i kraft af, at Grønland er en del af det danske rige, og det er Færøerne og Syddanmark som bekendt også. Derfor har vi fundet det rimeligt, at vi sikrede os i fællesmarkedet, at syddanskere og færinger fik ret til i op til 5 år at bevare fiskerirettighederne inden for dette søterritorium. Men vi har ikke besluttet, om vi skal udnytte denne ret, og jeg kan sige til hr. Moses Olsen, at fællesmarkedet naturligvis er helt indforstået med, at vi muligvis beslutter os til at afførte denne periode eller fuldstændig slette den, det er bare det maksimale tidsrum, de har givet os. Jeg forstår, at man i det grønlandske landsråd finder det betænkeligt, hvis man vil udnytte denne ret fuldt ud i alle 5 år, men der er altså ikke tale om, at vi på nogen måde er forpligtet til at gøre dette. Vi må nu forhandle mellem grønlandske og færøske og syddanske interesser og finde ud af, hvad der er hensigtsmæssigt, og jeg går ud fra, at landsrådets synspunkter i denne sag må komme til at veje stærkt til.

Hr. Morten Lange talte om en troværdighedskløft, og jeg vil gerne bruge dette udtryk som indgang til nogle afsluttende bemærkninger om fællesmarkedsmodstandernes argumenter.

De, der har fulgt debatten om Danmarks medlemskab af fællesmarkedet, vil have konstateret, at fællesmarkedsmodstanderne for de flestes vedkommende har fastholdt deres modstand mod fællesmarkedet, men har anvendt stærkt skiftende argumenter, idet de argumenter, de startede med, næsten alle er blevet tilbagevist enten som værende misforståelser eller som værende noget, der er forhandlet anderledes. Må jeg nævne i flæng nogle synspunkter, som fællesmarkedsmodstandere har fremført som argumenter mod medlemskab af fællesmarkedet.

For det første — det blev der kørt på i lang tid og med stor styrke — vil der blive rejst en ny toldmur i Øresund. Forhandlingerne har nu vist, at der ikke bliver nogen toldmur i Øresund, så de, der udelukkende brugte det argument, burde nu kunne tilslutte sig fællesmarkedet.

Dernæst nævnte man, at det nordiske

arbejdsmarked ikke kunne opretholdes. Det er forelagt i Ministerrådet, den nordiske arbejdsmarkedskonvention er godkendt, og det er konstateret, at det nordiske arbejdsmarked kan fastholdes, når vi bliver medlem af fællesmarkedet. De, for hvem det spillede en rolle, burde derefter have skiftet standpunkt.

Så blev der sagt, at danske arbejdere ville blive tvangsdeporteret, hvis vi kom ind i fællesmarkedet. Det er klart fastslået, at ingen arbejdere kan tvangsdeporteres, der kan heller ikke ske det, at danske arbejdere nægtes sociale ydelser eller forsikringer, hvis de nægter at tage arbejde i udlandet, når de er arbejdsløse her i Danmark. Klart fastslået.

Så blev det hævdet, at vi ville blive oversvømmet af fællesmarkedets arbejdere, der vil trykke lønnen. Enhver undersøgelse tyder på, at det, hvis der overhovedet bliver nogen bevægelse mellem Danmark og de nuværende fællesmarkedslande, er mest sandsynligt, at den vil gå den anden vej, og ingen tror i dag på, at der vil blive tale om, at Danmark vil blive oversvømmet af hollændere, tyskere, italienere og englændere. Her må vi også være opmærksomme på, at det danske sprog jo ikke hører til dem, der læres i skolerne i de andre lande, mens omvendt det tyske og det engelske sprog læres i de danske skoler, og derved har danskere lettere ved at tage arbejde i andre lande, end andre landes arbejdere har ved at tage ophold hos os.

Det er endvidere også helt klart, at man skal være tilknyttet den danske arbejdsløshedsforsikring, hvis man kommer som udlænding her til landet, og den nære tilknytning, der er mellem arbejdsløshedsforsikringssystemet og fagbevægelsen, vil også være næsten en sikkerhed for, at de samme arbejdere bliver organiserede, og at de under alle omstændigheder i hvert fald kommer til at arbejde på det grundlag, som overenskomsterne mellem fagbevægelsen og Dansk Arbejdsgiverforening fastlægger.

Det store nummer har jo været, at vi ikke skulle kunne føre vor egen socialpolitik eller fordelingspolitik, og dér kan vi ikke gøre andet, end der er gjort for at overbevise tvivlere om, at noget sådant kan lade sig gøre. Da det ikke er til forhandling, da ingen mennesker på nuværende tidspunkt kræ-